

Adam

-Ska du fiska? frågade jag och hoppades på att han inte skulle finna mig störande.

Han grävde med en spade i den regnmättade jorden och plockade ut maskar som han lade i en fyrkantig plastburk han hade på sin högra sida.

Han tittade upp på mig.

-Jag ska fiska med morfar, vi har gjort det många gånger, sa han och torkade bort snor med ärmen på den blåa tröjan han hade på sig.

Det var en mulen september dag. Luften klädde skogen med fukt och en sorts dovhets som tillhörde september.

- Vad heter du? frågade han

det slog mig hur tyst jag var, jag stod och stirrade på maskburken.

Jag bör ha frågat honom först, tänkte jag. Jag sade mitt namn och hann inte fråga vad han heter förän han sade att han heter Adam

- Har du fiskat någon gång?

jag öppnade munnen för att svara men han fortsatte att prata.

- Första gången jag fiskade var i sommar. Jag fick upp två små fiskar, men morfar tyckte de var för små.

Man kan inte äta för små fiskar, så jag lät dem gå.. jag menar simma. Men min morfar fiskar alltid stora fiskar, inte lika stora som de mamma brukar köpa men iallafall sådana man kan äta. En gång fiskade jag en riktigt stor fisk men den tog sönder mitt fiskespö

- Tycker du maskar är äckliga? frågade han och fortsatte, min syster tycker det, hon vågar inte ens pilla på dem. Tjejer tycker allt är äckligt.

Jag gick emot honom de få steg som skilde oss åt och satte mig på huk vid hans sida, sträckte fram handen och tog en mask ifrån burken och lade den på min handflata. Det var länge sedan jag höll i en mask, jag måste ha varit i Adams ålder. Masken kändes kall och mjuk på min varma handflata, jag visste inte om den låg på magen eller ryggen och tänkte att jag måste läsa om maskar. Läsa om maskar, tänkte jag och log.

- Jag kände en tjej som åt maskar, hon gick i min skola då jag var i din ålder, sade jag.

Han stirrade på mig med öppen mun och hans chock var så uppriktigt att jag ville gapskatta men jag lät bli.

- åt hon maskar, på riktigt?

- mmm

- Men varför?

Mina knän värkte så jag lade ifrån mig masken och ställde mig upp. Han släppte mig inte med blicken.

- Jag vet inte, hon tyckte väl om maskar.

- Usch! tvättade hon dem innan hon åt upp dem?

- Jag vet inte, kanske, svarade jag och skrattade

- Vad äcklig hon är. Och så är hon tjej dessutom.

Han tog spaden och fortsatte med det han gjorde. Jag stod tyst och betraktade den taniga pojken.

Septemberluften, träden, jorden, hela skogen passade hans närvaro. Som om skogen växte för hans skull, för hans barnhänder.

-Jag är klar nu, sade han och ställde sig upp medan han såg nöjt på den fulla plastburken med krälände fiskmat.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren regndroppar med Poeter.se id #32113 innehar upphovsrätten